

Munkások és diákok olvasmányai

Óbudán a Fő-tér 2. szám alatt van a VIII. számú főkönyvtár, amelynek 3000, főleg munkás- és kistisztviselő olvasója van. A munkások Óbudán

főleg történelmi műveket és az új, időszerű történelmi felfogást visszatükröző műveket olvassák előszeretettel.

De előveszik a régi orosz nagy regényírókat is: *Gorgij-t*, *Dosztojevszkij-t* és *Tolsztoj-t*. Nagy kelete van különösen a fiatal lányok között a versesköteteknek, első-sorban *Ady*-nak és *József Attilá*-nak. *Szabó Dezső*: „Elsodort falu” című regénye közkedvelt még ma is. Az „Írástudók árulása” című könyvet szintén sokan olvassák.

Végül meglátogattuk a XI. főkönyvtárat, amely a Krisztina-körút 155. szám alatt van. Ennek több mint 3000 állandó olvasója van. A közeli gyárak munkásai és az iskolák diákjai a látogatók. A Gizella gimnázium leánytanulói csoportosan viszik el a könyveket és az órák szüneteiben egymásnak felolvasva egészítik ki az

iskolában szerzett ismereteiket. A magyar irodalom remekei közül a munkások és a kistisztviselők *Móricz Zsigmond*, *Kosztolányi Dezső*, *Karinthy Frigyes*, *Krudy Gyula* regényeit olvassák. A költők közül *Ady* és *József Attila* viszi el a pálmát. *Petőfit* és *Aranyt*, *Jókait* nem nagyon kérik ki, mert ezeket a régi írókat, költőket a felnőttek ismerik, otthon esetleg meg is van a könyvtárszekrényükben; a tanulóknak pedig kötelező olvasmány.

— Mi itt a könyvtárban — mondja a vezető — igyekezzünk rábeszélni olvasóinkat, hogy az értékes könyveket olvassák. Nem egyszer kivesszük kezükből a kisebb értékű írók műveit és igyekezzünk megszerettetni velük mind a magyar, mind a világirodalom jeleseit. Ebben a munkánkban a munkásság és a diákság szívesen segít, mert térsaik között, tovább terjesztik azt, amit tőlünk hallanak és így közösen egyengetjük az igazán jó könyv útját a legszőkebb rétegekhez.

B. D.

Lap: Asszonyok.....

Megjelent: 1947 OKT. 1.

Beszélgetés a „Szürke Fény” fordítójával

Nyárvégi csend van még a Fővárosi Könyvtárban. Két perc beszélgetésre munkaóránál is, még Hajdu Henriknek is futja. Megmondom, honnan jövök.

— Tehát Nexőről, gyermekek, nők, szegények nagy barátjáról akar hallani. Valóban az. A legnagyobb szovjet gyermek-üdült Nexőről nevezték el. És elhiszi-e, hogy nagy regényeinek külföldi tiszteletdíját a szanatóriumnak adja? Hogy Kopenhága utcáin járva, ha politikusoknak és más nagyuraknak csak megbicceni a fejét, a gyermekekkel beszélgetni minduntalan megáll?

Ez a magyar író, Hajdu Henrik, élt azokon a tájakon, ahol a gyermekek kultuszának és a női jogok védelmének eszméit sodorta felénk a szél.

— Honnan jövünk egyenesbe. Henrik Nexőről és a többi írókról akar beszélni, én Henrikről akarok hallani. Nem egyes Ibsen-darabok, hanem regények fordítójáról, a sejtellenes szürke fényről, az egyéniségről, aki a gyászemlékben összekötő-ét ennyire különböző kultúrterület között.

— Ön ült a Horthy-világ bőrtönében is?

— Igen, tíz hónapig. Ibsen »Brand«-ját azalatt fordítottam.

Tengerészpipából gomolygó füstfelleg veszi körül mélyen lehajtott fejét... Skandináv országok sajtótengere előtti íróasztalát. Tömpitott fények... Szürke a ruhája is.

— Sokat fordított?

— Ötvenhét nagy kötetet.

Különös nyomatékkal teszi hozzá:

— Pontoppidant is. Pontoppidant. És persze Nexót... mert ma már lehet.

— ???

— Elképzelhetetlen volt abban az országban a felszabadulás előtt, hogy a »Szürke fény« megjelenhessék. De hát tudja...

Tudom. És tudok még mást is, bár nem tőle, aki búcsúzóra nyújtja a kezét.

Tudom, hogy a norvég írói Akadémia tagja. Tudom, hogy egy remek svéd-norvég-dán lírai antológia fordítója. Hogy a magyar írói nyelv egyik legavatottabb művésze.

És tudom, hogy mindezt kevesen tudják.

Baross Livia